

κιν. Λογγ. Παππούλ. Τρίκκ. Σουδεν. Χατζ.) Στερελλ. (Δεσφ. Ναύπακτ.) Συνών. βουργαρίτσα, βουργαρό-
πουλλο.

βουργαροφάγος ό, πολλαχ.

Έκ του έθνικοῦ όν. Βούργαρος και της παραγωγι-
κής καταλ. - φάγος < έφαγα άορ. του ρ. τρώγω.

Θανάσιμος έχθρός των Βουλγάρων.

βουρδάκλα ή, Κεφαλλ.

Έκ του οῦς. βουρδουλζά και της παραγωγικής κα-
ταλ. - άκλα καθ' άπλοποίησιν άντι βουρδουλάκλα.

1) Οίδημα του σώματος γεννώμενον υπό πλήγματος
διά λεπτής ράβδου, βέργας: Σοῦ δίνω βεργιά και σου ση-
κώνω βουρδάκλα. Συνών. βουρδούλα 1. 2) Έξάν-
θημα του σώματος συνήθως μέγα: "Αψίωσε το αίμα μου
κ' έγόμωσε το κορμί μου όλο βουρδάκλες. 3) Έρεθι-
σμός του δέρματος προξενούμενος υπό κνίδης.

βουρδουκλιασμός ό, Κρήτ.

Έκ του ρ. * βουρδουκλιάζω.

1) Υπερεκχείλισις ὕδατος: Βουρδουκλιασμοῦ έχει ό κη-
πος. 2) Κιτρίνισμα φύλλων φυτῶν ένεκα του πολλοῦ
ποτίσματος.

βουρδουκλιῶ Κρήτ.

Έκ του οῦς. * βουρδούκλι άγνώστου έτύμου.

1) Πλημμυρῶ: Έβουρδούκλιασε το χωράφι και δέ βο-
ροῦμε νά βοῦμε μέσα. 2) Επί φυτῶν, φυλλοκιτρινίζω
άπό το πολύ πότισμα: Πότισε πότισε βουρδουκλιάσανε τὰ
δεσρά.

βουρδούλα ή, Ήπ. Εὔβ. Σάμ.—Λεξ. Αίν. βιρ-
δούλα Σάμ.: βούρδελη Ίκαρ. γούρδελη Ίκαρ. βουρ-
δούνα Εὔβ. (Μετοχ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλας. Το βιρδούλα έκ του
άμαρτ. βερδούλα.

1) Οίδημα προξενούμενον υπό πλήγματος μάλιστα
Εὔβ. (Μετόχ. κ. ά.)—Λεξ. Αίν. Συνών. βουρδάκλα 1.

β) Συνεκδ. πᾶν οίδημα γεννώμενον έξ οίασδήποτε
αίτίας, οίον δήγματος έντόμων, έπαφής φυτῶν κττ. Εὔβ.
(Μετόχ. κ. ά.) Σάμ.—Λεξ. Αίν.: Μι τοῖδ'οι ένας κουρζός
κί μου'καμι βουρδούλα Σάμ. Μ' κάναν βιρδούλις τὰ 'κ'νού-
πια αυτόθ. Κάνγὰ κάμπια τόν περπάτ'σε και πέταξε βουρ-
δούνες το κορμί τ' Μετόχ. 2) Υδρωψ της κεφαλής
Ήπ. 3) Πληγή Ίκαρ.: Έβγαλε βούρδελη 'ς το στόμα.

4) Σχώληξ έμφωλεύων εις ξύλον Ίκαρ.: Νά τόν φάη
ή γούρδελη! (άρά).

βουρδούλακας ό, Σαλαμ.

Μεγεθ. του οῦς. βουρδούλα διά της παραγωγικής
καταλ. - ακας.

Φλύκταινα έκ δήγματος κώνωπος.

βούρδουλας ό, σύνηθ. βέρδουλας Μύκ. σβούρ-
δουλας Κέρκ. Στερελλ. (Δεσφ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλο διά της παραγωγικής κα-
ταλ. - ας κατά τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Μάστιξ σύνηθ.: Θέλει βούρδουλα ή του χρειάζεται
βούρδουλας (είναι άξιος μαστιγώσεως) σύνηθ. || Γνωμ. Ποῦ
δέν άκούει τόν κύρι του άκούει το βούρδουλα Λεξ. Δημητρ.
Συνών. βοιρόνευρο, βοιρόπουτσα, βοιδοτσούλι, βού-
νευρο, βουρδούλι (II), βούρδουλο. 2) Ασπράγα-
λος Θράκ. (Σαμακόβ.): Με πονεῖ ό βούρδουλας τη ποδα-
ροῦ μ'. 3) Μετων. άνθρωπος άγροίκος, βάνασος Κε-
φαλλ.

βουρδουλζά ή, σύνηθ. βουρδουλζά Αῖγιν. βιρ-
δουλζά Θήρ.

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο και της
παραγωγικής καταλ. - ζά.

Κτύπημα με μάλιστα σύνηθ.: Τοῦ 'δωσαν βουρδου-
λζές. Τόν πέθαναν 'ς τοῖς βουρδουλζές.

βουρδούλι (I) τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Λέξις πεποιημένη.

Μετων. άνθρωπος φλύαρος.

βουρδούλι (II) τό, άμαρτ. βουρδούλ' Στερελλ.
(Αράχ.) σβιρδούλ' Στερελλ. (Ακαρναν.)

Έκ του οῦς. βούρδουλο.

Βούρδουλας 1, ό ίδ.

βουρδουλιάζω (I) Εὔβ. (Μετόχ. Ψαχν.) Πελοπ.
(Βασαρ.) κ. ά.—Λεξ. Αίν. βουρδουλιάζου Στερελλ. (Αί-
τωλ.) βορδουλιάζω Κρήτ. βουρδουλιάζω Εὔβ. (Μετόχ.)

Έκ του οῦς. βουρδούλα.

1) Πληροῦμαι από οίδήματα ή εξανθήματα ή φλυ-
κταῖνας ένθ' άν.: Βουρδούλιασε το κορμί μου - το κρέας
μου Βασαρ. 2) Πρήσκομαι Κρήτ. 3) Φουσκώνω
Κρήτ.: Έβουρδουλιάσανε τὰ κουκκιά μέσα 'ς το νερό.

βουρδουλιάζω (II) Πελοπ. (Βασαρ.) βουρδου-
λιάζου Στερελλ. (Αῖτωλ.) βουρδουλιάζω Εὔβ. (Μετόχ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο.

Μαστιγώνω τινά μέχρι βαθμοῦ, ὥστε νά πληρωθῇ το
σῶμά του από οίδήματα ένθ' άν.: Θα σε πιάσω νά σε
βουρδουλιάσουν τὰ πονδάρια! Αῖτωλ. Τόν αρχίσ'σε με τ'
λούρα και τ' βουρδούλιασε το κορμί Μετόχ. Συνών. βουρ-
δουλιζω (II) 1.

βουρδούλιασμα τό, Στερελλ. (Αῖτωλ.)

Έκ του ρ. βουρδουλιάζω (I).

Το νά γεμίξη το σῶμα από οίδήματα.

βουρδουλίζω (I) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κε-
ρασ.) Προπ. (Αρτάκ. Πάνορμ.)

Έκ του οῦς. βουρδούλι (I).

1) Αναβλύζω μετά θορύβου Προπ. (Αρτάκ. Πάνορμ.)

2) Εκβάλλω φθόγγους άνάρθρους Πόντ. (Κερασ.):
Ντό βουρδουλίεις άμον άρκος; (ντό=διατί; άμον=ώς).
Συνών. μουρδουλιζω. 3) Φλυαρῶ Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.): Μην οῦλο βουρδουλίσεις, είναι ντροπή.

βουρδουλίζω (II) Ήπ. Κέρκ. Κεφαλλ. κ. ά. βουρ-
δουλιζου Θράκ. (Αδριανούπ.) βερδουλιζω Θήρ.

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο. Ή λ. και
μεσν. παρὰ Δουκ.

1) Δέρνω με βούρδουλα, κτυπῶ με μάλιστα Θήρ.
Θράκ. (Αδριανούπ.) Κεφαλλ. κ. ά. Συνών. βουρδου-
λιάζω (II). 2) Διαπομπεύω, εξευτελιζω, δυσφημῶ Ήπ.
Κέρκ. κ. ά.: Έβουρδούλιασαν τόν δεινα Κέρκ. Έτοι ποῦ
κάνετε, έβουρδουλιστήκαμε όλοι μας αυτόθ. Καί μέσ. άλ-
ληλοπ.: Βουρδουλιζονται όλη μέρα αυτόθ.

βουρδούλιο τό, Κέρκ.

Έκ του άμαρτ. ρ. βουρδουλιῶ παρὰ το βουρδου-
λιζω (II).

1) Διαπομπευσις, εξευτελισμός, δυσφήμισις. Συνών.
βουρδουλισιά, βουρδούλισμα. 2) Μετων. άνθρωπος
διαπομπευθείς ή διαπομπευόμενος: Με τοῖς φωνές του
έγινε βουρδούλιο.

